

CABINET DE AVOCAT "CORNELIU-LIVIU POPESCU"

La Loi et la Justice
au service des Droits de l'Homme
AVOCAT
Défendre même l'indéfendable avec
Humanité, Dignité et Honneur
MCMXCIII

Baroul București & Baroul Paris
Avocat cu drept de a pune concluzii la
Înalta Curte de Casație și Justiție și la
Curtea Constituțională
Profesor universitar doctor și
conducător de doctorat și postdoctorat

R. 06.01.2020

Pentru:

Înalta Curte de Casație și Justiție
Secția penală

DOAMNĂ / DOMNULE PREZIDENT/Ă,

Subsemnatul, **Nicolae-Liviu DRAGNEA**, *contestator condamnat deținut*, CNP
domiciliat în

1, în prezent deținut în executarea unei pedepse privative de
libertate în Penitenciarul București Rahova, posesor al CI : eliberată
de :

Asistat de av. Corneliu-Liviu POPESCU (care a redactat prezenta contestație la
executare), avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta
Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, cu datele profesionale și
coordonatele de contact indicate în antet și în *pied de page*, și de av. Flavia TEODOSIU
(care îl va asista / reprezenta pe contestator în instanță), avocată în Baroul București, cu
drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională,
cu coordonatele de contact indicate *infra*, ambii în calitate de apărători aleși, cu
împuternicirile avocațiale depuse alăturat în original,

Cu locurile de citare la Penitenciarul București Rahova (cu sediul în șos.
Alexandria, nr. 154, sect. 5, București) și la apărătorul ales av. Flavia TEODOSIU (Cabinet
de avocat "Flavia Teodosiu", cu domiciliul profesional în str. 1, ap.
3, sect. 1, București, tel. fax email
cal .ro),

Formulez, motivez și depun prezenta

CONTESTAȚIE LA EXECUTARE

Prin care **contest executarea - în ceea ce privește pedeapsa principală a închisorii de 3 ani și 6 luni** a - Sentinței penale nr. 377 din 21.06.2018, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în Dosarul nr. 2628/1/2016, devenite definitive pe latură penală prin respingerea apelurilor pe latură penală prin Decizia penală nr. 142 din 27.05.2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători penal în Dosarul nr. 2401/1/2018 și **solicit instanței să constate împiedicarea la executarea pedepsei principale cu închisoarea începând cu data de 10.10.2019 și să dispună punerea mea de îndată în libertate.**

Structura contestației la executare

Prezenta contestație la executare este structurată astfel:

- contestatorul
- obiectul contestației la executare
- structura contestației la executare
- motivele contestației la executare
 - în fapt
 - în drept
 - temeiul juridic al contestației la executare
 - natura juridică a contestației la executare
 - admisibilitatea contestației la executare
 - temeinicia contestației la executare
- mijloace de probă
- chestiuni de competență și de procedură
 - chestiuni de competență
 - chestiuni de procedură
- aspecte de formă
- semnături

Motivele contestației la executare

În fapt

Contestatorul a fost condamnat în primă instanță la o pedeapsă de 3 ani și 6 luni închisoare (cu executare) de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, prin Sentința penală nr. 377 din 21.06.2018, pronunțată în Dosarul nr. 2628/1/2016. Judecarea cauzei în primă instanță și adoptarea sentinței de condamnare s-au făcut de un complet de 3 judecători care nu era specializat în judecarea infracțiunilor de corupție. De altfel, până după ce sentința de condamnare a contestatorului a fost pronunțată, în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost constituite completuri de 3 judecători specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție.

Pe latură penală, sentința a fost apelată atât de contestator, cât și de parchet. Între motivele sale de apel, contestatorul a susținut nulitatea sentinței de condamnare, întrucât nu a fost adoptată de un complet specializat în judecarea infracțiunilor de corupție, așa cum cere art. 29 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în forma în vigoare la data judecării cauzei în primă instanță și a adoptării sentinței.

Prin Decizia penală nr. 142 din 27.05.2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători penal în Dosarul nr. 2401/1/2018, apelul contestatorului și apelul parchetului au fost respinse pe latura penală, așa încât, pe latură penală, sentința a devenit definitivă.

Pe data de 27.05.2019 contestatorul a fost arestat și a început executarea pedepsei de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicate prin sentința devenită definitivă în urma respingerii apelurilor pe latură penală.

După ce contestatorul a început executarea pedepsei privative de libertate aplicate prin sentința devenită definitivă, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 417 din 03.07.2019, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 825 din 10.10.2019, a statuat că: art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție impune constituirea de completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție și la Înalta Curte de Casație și Justiție; hotărârile judecătorești pronunțate de completuri nelegale sunt lovite de nulitate absolută pentru că nu sunt pronunțate de o instanță stabilită de lege; refuzul constant și de lungă durată al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a aplica legea și de a constitui completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție violează dispozițiile constituționale privind rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, separația puterilor, statul de drept și respectarea legii.

În drept

Temeiul juridic al contestației la executare

Prezenta contestație la executare se întemeiază pe **art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a C.pr.pen.**: "Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: [...] când se ivește [...] vreo împiedicare la executare;"

Natura juridică a contestației la executare

Contestatorul subliniază expres că prezenta contestație la executare **nu constituie în vreun fel vreo cale de atac** (apel, contestație, recurs în casație, contestație în anulare, revizuire) împotriva sentinței penale de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, devenite definitivă pe latură penală prin respingerea apelurilor.

Prin urmare, prin prezenta contestație la executare contestatorul nu critică în vreun fel nici temeinicia, nici legalitatea (substanțială sau procedurală) sentinței penale de condamnare devenite definitive.

Sentința penală de condamnare a contestatorului la o pedeapsă privativă de libertate, devenită definitivă pe latură penală prin respingerea apelurilor, se bucură de autoritate de lucru judecat, pe care contestatorul nu o pune în vreun fel în discuție prin prezenta contestație la executare.

Utilizarea sau eventuala utilizare de către contestator a unor căi extraordinare de atac (contestatie în anulare, recurs în casație sau revizuire după o eventuală plângere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului) sunt chestiuni complet distincte și fără nicio legătură cu prezenta contestație la executare.

Prezenta contestație la executare **urmărește exclusiv încetarea stării de detenție a contestatorului, ca urmare a unei împiedicări la executare, deci punerea sa în libertate.**

Ea nu vizează deci sub nicio formă încetarea existenței juridice (prin desființare, anulare, modificare etc.) sau pierderea autorității de lucru judecat a sentinței penale de condamnare devenite definitive.

Din acest motiv, statuările Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, în sensul că respectiva decizie nu aduce atingere autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești penale devenite definitive înainte de pronunțarea ei, pentru că nu pot fi utilizate căi extraordinare de atac, nu prezintă relevanță în soluționarea prezentei contestații la executare. Contestatorul nu își propune prin prezenta contestație la executare să contrazică statuarea Curții Constituționale, în sensul că respectiva decizie nu justifică utilizarea vreunei căi extraordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești penale devenite definitive înainte de pronunțarea ei, tocmai pentru că el, contestatorul, prin prezenta contestație la executare, nu utilizează vreo cale de atac (nici ordinară, nici extraordinară), nu pune în discuție autoritatea de lucru judecat, nu cere desființarea, anularea etc. hotărârii penale definitive. Decizia Curții Constituționale nu permite utilizarea căilor extraordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești penale devenite definitive înainte de pronunțarea ei, **dar ea nu interzice în vreun fel punerea în discuție, pe baza deciziei Curții Constituționale, continuarea stării de privare de libertate decurgând din hotărârea penală definitivă de condamnare.**

Admisibilitatea contestației la executare

Prezenta contestație la executare îndeplinește toate **condițiile de admisibilitate** stabilite de art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a C.pr.pen.:

- existența unei privări de libertate;
- contestarea executării unei hotărâri penale (sub aspectul executării pedepsei principale cu închisoarea);
- ivirea unei împiedicări la executare (care este posterioară rămânerii definitive a

hotărârii penale care se execută și care este contestată).

Astfel, **împiedicarea la executare** este reprezentată de publicarea oficială, pe data de 10.10.2019, în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 825, a Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, prin efectele juridice obligatorii *erga omnes* pe care aceasta le produce, sub aspectul constatării nelegalității detenției ca urmare a nelegalității instanței care a pronunțat sentința de condamnare.

Temeinicia contestației la executare

Cu caracter prealabil, contestatorul subliniază faptul că el **se află în executarea pedepsei privative de libertate aplicate prin sentință, iar nu prin decizia de apel**. Astfel, sentința a fost apelată atât de contestator, cât și de parchet, dar prin decizia de apel a fost admis apelul contestatorului exclusiv pe latură civilă, fiind respins apelul său pe latură penală, după cum a fost respins și apelul parchetului. Pe latură penală deci, în ceea ce îl privește pe contestator, apelurile au fost respinse, sentința nu a fost în niciun fel modificată, ci ea a devenit definitivă pe data deciziei de apel. Contestatorul execută deci exclusiv pedeapsa stabilită prin sentință (devenită definitivă prin respingerea apelurilor pe latură penală), iar nu o pedeapsă stabilită prin sentința modificată prin decizia de apel sau o pedeapsă aplicată prin decizia de apel care să se substituie sentinței.

Așa fiind, **starea actuală de privare de libertate (detenție) a contestatorului este rezultatul sentinței pronunțate de un complet de 3 judecători al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție** (devenite definitive prin respingerea apelurilor pe latură penală), care a aplicat pedeapsa pe care o execută contestatorul. Contestatorul nu se află în executarea vreunei pedepse aplicate de Completul de 5 judecători penal al Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât decizia de apel s-a limitat la a respinge apelurile pe latură penală ale contestatorului și parchetului, făcând să devină definitivă sentința completului de 3 judecători al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Sentința penală de condamnare a contestatorului la pedeapsa privativă de libertate în executarea căreia acesta se află în prezent (devenită definitivă prin respingerea apelurilor pe latură penală) a fost pronunțată de un complet de 3 judecători al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție care nu era specializat în judecarea cauzelor de corupție.

Or, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în forma în vigoare în perioada judecării cauzei penale a contestatorului și a pronunțării sentinței ("*Pentru judecarea în prima instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.*"), impunea ca judecarea în prima instanță a cauzelor privind infracțiuni de corupție, la toate instanțele, inclusiv la Înalta Curte de Casație și Justiție, să se facă de completuri specializate.

Această soluție juridică a fost consfințită de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 417 din 03.07.2019.

Curtea Constituțională a statuat că norma legislativă se aplică tuturor instanțelor judecătorești, inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție, care era obligată să constituie completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție. Tot jurisducția constituțională a mai constatat că, până în anul 2019 (perioadă care acoperă perioada când cauza contestatorului a fost judecată în primă instanță și s-a pronunțat sentința), cu violarea gravă și de durată a legii, la Înalta Curte de Casație și Justiție nu au fost constituite completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție.

Referindu-se expres la dreptul la un proces echitabil, Curtea Constituțională a decis că: *"organizarea completurilor de judecată [...] cuprinde în mod intrinsec ideea de constituire a acestora potrivit legii [...]. Folosirea noțiunii de tribunal stabilit prin lege este o condiție ce se subsumează dreptului la un proces echitabil [...] și este de natură a asigura că organizarea judiciară într-o societate democratică nu depinde de bunul plac al executivului și că ea este reglementată printr-o lege adoptată de Parlament."* De asemenea, instanța de contencios constituțional trimite la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului: *"o încălcare de către o instanță a prevederilor legale naționale referitoare la stabilirea și competența organelor judiciare este contrară art. 6 paragraful 1 din Convenție [...]. [...] sintagma "stabilită prin lege" din cuprinsul art. 6 par. 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale acoperă nu numai baza legală a existenței în sine a unui "tribunal", ci și respectarea de către tribunal a normelor particulare care îl guvernează [...], precum și componența completurilor în fiecare caz [...]."*

Concluzia Curții Constituționale este devastatoare: *"În aceste condiții, Curtea nu poate decât să constate că prin neconstituirea completurilor specializate în domeniul judecării, în primă instanță, a infracțiunilor reglementate de Legea nr. 78/2000 Înalta Curte de Casație și Justiție a încălcat prevederile art. 29 din Legea nr. 78/2000, astfel încât completurile care s-au considerat competente să judece astfel de cauze nu au fost constituite potrivit legii, nesocotindu-și misiunea constituțională prevăzută de art. 126 alin. (4) din Constituție, ceea ce în planul drepturilor fundamentale echivalează cu o încălcare a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, sens în care devin aplicabile cele statuate de Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018, cu privire la reglementarea prin lege a instanței judecătorești. În consecință, judecarea în primă instanță a cauzelor subsumate Legii nr. 78/2000 aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de către completuri de judecată nespecializate prin translarea proprio motu de către Înalta Curte de Casație și Justiție a acestei competențe de judecată către completurile cu competență generală reprezintă, în principal, un act de opunere la lege, ceea ce înseamnă că, sub aspectul judecării în primă instanță a infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000, completul astfel rezultat nu a fost stabilit prin lege, ci prin voința contra legem a puterii judecătorești, reprezentată, în cazul de față, de Înalta Curte de Casație și Justiție. Or, este evident că Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate ea însăși refuza aplicarea unei norme juridice, ci doar competența de a o interpreta și aplica; prin refuzul aplicării/ neagrearea art. 29 din Legea nr. 78/2000, Înalta Curte de Casație și Justiție a dezavuat voința legiuitorului, a ignorat obligația sa de a constitui completuri specializate și a redimensionat competența de judecată a completurilor cu competență*

generală de la nivelul său. Prin urmare, noua competență rezultată a acestor completuri generaliste nu este prevăzută de lege, astfel că judecarea cauzelor la care face referire art. 29 din Legea nr. 78/2000 apare ca fiind realizată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului antereferite, de către un organ judiciar neprevăzut de lege. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție, asumându-și o competență contrară art. 61 alin. (1) și art. 126 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, a încălcat art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul la un proces echitabil, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești."

În rezumat, Decizia nr. 417 din 03.07.2019 a Curții Constituționale:

- reține că legea (în vigoare pe toată perioada cât cauza contestatorului a fost judecată în primă instanță și s-a adoptat sentința) impunea constituirea, la Înalta Curte de Casație și Justiție, de completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție;

- constată că, violând grav și pe o perioadă îndelungată legea, **la Înalta Curte de Casație și Justiție nu au existat completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție** (inclusiv pe toată perioada cât cauza contestatorului a fost judecată în primă instanță și s-a adoptat sentința);

- statuează că judecarea în primă instanță a cauzelor privind infracțiunile de corupție la Înalta Curte de Casație și Justiție de completuri nespecializate (inclusiv pe toată perioada cât cauza contestatorului a fost judecată în primă instanță și s-a adoptat sentința) înseamnă **judecarea respectivelor cauze penale de o instanță care nu este stabilită de lege, ceea ce violează dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului**, așa cum este el interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Particularizând la situația contestatorului, din Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019 rezultă indiscutabil că **sentința penală prin care contestatorul a fost condamnat la o pedeapsă privativă de libertate și pe care acum o execută strict în temeiul acestei sentințe (devenite definitive prin respingerea apelurilor pe latură penală) a fost pronunțată de un complet nelegal constituit, adică de o instanță care nu este prevăzută de lege, cu violarea dreptului la un proces echitabil.**

Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019 trebuie aplicată contestatorului în lumina Convenției europene a drepturilor omului, în concret a art. 5 para. 1.a) și art. 6 para. 1.

Textele au următoarea redactare:

- art. 5 para. 1.a): "Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa, decât în cazurile următoare și potrivit căilor legale: dacă este deținut în mod regulat după condamnarea de o instanță competentă;"

- art. 6 para. 1: "Orice persoană are dreptul să îi fie ascultată cauza [...] de o instanță [...] stabilită de lege, care va decide [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală aduse împotriva sa [...]."

Aceste norme sunt norme juridice internaționale convenționale în materia drepturilor omului, pentru care statul român și-a exprimat consimțământul să fie legat din

punct de vedere juridic și care sunt în vigoare pentru statul român.

Așa fiind, conform art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție, raporturile dintre aceste norme juridice internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern român sunt guvernate de următoarele principii, care sunt de natură constituțională:

- **aplicabilitate directă** (caracterul *self executing*) - normele internaționale convenționale în materia drepturilor omului fac parte din dreptul român, ele (păstrându-și natura de surse ale dreptului internațional) devin și surse ale dreptului intern român, creând direct drepturi și obligații pentru subiectele din ordinea juridică internă și fiind direct aplicabile de autoritățile și instanțele naționale, exact ca orice altă sursă a dreptului intern;
- **superioritatea** (forța juridică supra-legislativă și valoarea interpretativă constituțională) - normele internaționale convenționale în materia drepturilor omului se integrează blocului de constituționalitate, așa încât interpretarea normelor constituționale se face în lumina lor, iar în caz de conflict cu legile interne prevalează normele internaționale, înlăturând de la aplicare legile interne contrare (neconvenționale);
- **subsidiaritatea** - normele juridice interne rămân aplicabile dacă ele conțin dispoziții mai favorabile drepturilor omului decât cele din normele internaționale.

Din perspectiva contestației la executare, Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, statuând că judecarea în primă instanță de Înalta Curte de Casație și Justiție a cauzelor privind infracțiuni de corupție în completuri nespecializate este ilegală și reprezintă **o judecată penală de o instanță care nu este stabilită de lege în sensul art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului**, este esențială.

Astfel, art. 5 para. 1.a) din Convenție dispune că dreptul la libertate și la siguranță este respectat, în cazul unei pedepse privative de libertate, **numai dacă detenția este regulată (legală)**, adică dacă este rezultatul unei **condamnări decise de o instanță competentă**.

Art. 6 para. 1 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil, consacră dreptul oricărei persoane acuzate de săvârșirea unei infracțiuni de a fi judecată de **o instanță stabilită de lege**.

Corelând cele două norme juridice internaționale convenționale (direct aplicabile în dreptul intern român cu caracter prioritar) și Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, rezultă logic și imediat că:

- contestatorul nu a fost judecat în primă instanță de un complet specializat, cu încălcarea dispozițiilor legale imperative în materie, deci **contestatorul nu a fost judecat de o instanță stabilită de lege**, ceea ce violează art. 6 para. 1 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil;
- privarea de libertate a contestatorului, în baza sentinței pronunțate de o instanță care nu este prevăzută de lege (sentință păstrată intactă pe latură penală prin respingerea apelurilor), constituie o **privare de libertate care nu este rezultatul unei condamnări decise de o instanță competentă**, ceea ce violează art. 5 para. 1.a) din Convenție, privind dreptul la libertate și al siguranță.

Contestatorul repetă faptul că, prin prezenta contestație la executare, el nu exercită

vreo cale (ordinară sau extraordinară) de atac împotriva hotărârii definitive de condamnare, nu pune în discuție temeinicia și/sau legalitatea (substanțială ori procedurală) sau autoritatea de lucru judecat ale hotărârii penale definitive de condamnare, ci **solicită exclusiv eliberarea sa imediată, ca urmare a publicării oficiale a Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019**, care constituie o **împiedicare la executare**.

Astfel, respectiva decizie constituțională a constatat cu caracter general obligatoriu că o sentință precum cea de condamnare a contestatorului (și pe care acesta o execută în urma devenirii sale definitive pe latură penală prin respingerea apelurilor) este pronunțată de o instanță care nu este stabilită de lege, deci de o instanță incompetentă.

Conform art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile Curții Constituționale publicate oficial sunt general obligatorii. Jurisprudența Curții Constituționale a statuat în mod constant și fără excepție că se bucură de obligativitate *erga omnes* nu doar dispozitivul, ci și considerentele deciziilor Curții Constituționale. Art. 99 lit. ȝ) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor face din nerespectarea de magistrați a deciziilor Curții Constituționale abatere disciplinară.

Întrucât deciziile Curții Constituționale, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, sunt obligatorii *erga omnes* numai pentru viitor, de la data publicării oficiale, rezultă că, strict potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, starea de privare de libertate a contestatorului a fost legală până pe data publicării oficiale a acestei decizii constituționale (pe data de 10.10.2019), **devenind ilegală de la acea dată (10.10.2019) și până pe data viitoarei puneri în libertate a contestatorului**. Contestatorul precizează expres că această afirmație a sa se referă strict la respectiva decizie a Curții Constituționale, fără să poată fi extinsă în vreun fel la neconvenționalitatea judecării, condamnării și detenției sale pentru alte motive.

Publicarea oficială a Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, cu consecința obligativității sale *erga omnes*, face ca, de la această dată a publicării (10.10.2019), care este ulterioară devenirii definitive a sentinței de condamnare, detenția contestatorului să fie ilegală, și anume contrară art. 5 para. 1.a) corelat cu art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului. Acest fapt constituie o **împiedicare la executare**, deoarece statul român s-a angajat, prin art. 1 din Convenție, să respecte drepturile omului, nefiind convențională (deci reprezintă o **împiedicare juridică la executare**) o detenție bazată pe o hotărâre penală adoptată de o instanță care nu este stabilită de lege.

Art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a C.pr.pen. nu distinge între tipurile de împiedicare la executare, împiedicarea putând fi atât de fapt, cât și de drept.

Contestatorul subliniază expres că împiedicarea la executare vizează exclusiv **executarea pedepsei principale cu închisoarea**, întrucât art. 5 para. 1.a) din Convenție vizează dreptul la libertate și la siguranță.

Executarea oricărei alte dispoziții, pe latură penală sau pe latură civilă, din sentința penală de condamnare devenită definitivă nu formează obiectul prezentei contestații la executare.

În concluzie, contestatorul solicită instanței să constate existența unei împiedicări la executare în ceea ce privește pedeapsa principală cu închisoarea, începând cu data de 10.10.2019 (data publicării oficiale a Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019), să admită prezenta contestație la executare și să dispună punerea sa de îndată în libertate.

Mijloace de probă

Contestatorul se întemeiază pe proba cu **înscrișuri**, și anume:

- Sentința penală nr. 377 din 21.06.2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în Dosarul nr. 2628/1/2016;
- Decizia penală nr. 142 din 27.05.2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători penal în Dosarul nr. 2401/1/2018;
- Decizia nr. 417 din 03.07.2019, pronunțată de Curtea Constituțională în Dosarul nr. 642E/2019, publicată în *Monitorul Oficial al României*, partea I, nr. 825 din 10.10.2019.

Pentru primele două înscrișuri, contestatorul solicită instanței să dispună fie atașarea respectivelor dosare la dosarul prezentei cauze, fie depunerea la dosar de instanța care le-a pronunțat a unor copii certificate pentru conformitate cu originalul.

Cel de-al treilea înscriș este publicat în *Monitorul Oficial al României*, partea I, care este publicația oficială a statului român, de unde este cunoscut de judecători, contestatorul fiind dispensat de obligația de a depune respectivul înscriș la dosar.

Chestiuni de competență și de procedură

Chestiuni de competență

Întrucât temeiul juridic al prezentei contestații la executare este reprezentat de art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a C.pr.pen., instanța competentă ar fi, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută, adică Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Totuși, contestatorul este conștient de faptul că aplicarea acestei norme de competență derogatorii de la dreptul comun (ca regulă, contestația la executare este de competența instanței de executare sau a instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere, adică, în concret, a Tribunalului București, conform art. 598 alin. (2) fraza I teza I raportat la art. 597 alin. (1) și (6) și la art. 553 alin. (2) C.pr.pen.) nu este scutită de critici, ca urmare a modului defectuos în care sunt redactate art. 598 alin. (1) lit. c) și alin. (2) C.pr.pen.

Astfel, pe de o parte, art. 598 alin. (2) fraza I teza a II-a dă în competența instanței care a pronunțat hotărârea contestată soluționarea contestațiilor la executare întemeiate pe art. 598 alin. (1) lit. c), fără a distinge între cele două teze ale acestei litere. Pe de altă

parte, rațiunea textului și modul de redactare a art. 598 alin. (2) fraza a II-a pot duce la soluția că numai contestația la executare vizând nelămurirea cu privire la hotărârea care se execută (art. 598 alin. (1) lit. c) teza I) ar fi de competența instanței care a pronunțat hotărârea, iar nu și cea privind o împiedicare la executare (art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a), care nu are legătură cu conținutul hotărârii și nu necesită intervenția instanței care a pronunțat hotărârea.

Din motive pragmatice, contestatorul preferă interpretarea bazată pe litera textului, iar nu pe spiritul acestuia. Astfel, contestatorul sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție, iar nu Tribunalul București, pentru că, dacă instanța supremă acceptă competența, ea va judeca, iar dacă o refuză va declina cauza Tribunalului București, care va fi obligat să primească această competență. Dimpotrivă, dacă ar fi sesizat Tribunalul București, contestatorul ar fi riscat o declinare de competență de la acesta către instanța supremă și una (finală) de la instanța supremă către Tribunalul București, ceea ce ar însemna timp suplimentar pierdut de contestatorul aflat în stare de privare de libertate.

Chestiuni de procedură

În vederea asigurării dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, consacrate de art. 21 și art. 24 din Constituție, contestatorul solicită **să fie citat** cumulativ la locul de detenție și la domiciliul profesional al apărătorului ales care îl va asista / reprezenta în instanță, indicat *supra*.

Fiind vorba de contestarea executării pedepsei cu închisoarea, contestatorul solicită instanței judecarea și soluționarea prezentei contestații la executare **cu celeritate sporită**.

Contestatorul informează instanța că, în mod distinct, a introdus la Tribunalul București - Secția 1 penală o cerere de *habeas corpus*, întemeiată direct și exclusiv pe art. 5 para. 4 raportat la art. 5 para. 1.a) și corelat cu art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, prin care a solicitat constatarea nelegalității stării sale de privare de libertate începând cu data de 10.10.2019 și punerea sa imediată în libertate.

Prezenta contestație la executare constituie **utilizarea de contestator a căilor interne pentru protejarea dreptului său la libertate și la siguranță, consacrat de art. 5 para. 1.a) din Convenția europeană a drepturilor omului, violat începând cu data de 10.10.2019**, căi interne după a căror epuizare, potrivit art. 35 para. 1 teza I din Convenție, contestatorul poate introduce o plângere individuală la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în temeiul art. 34 din Convenție.

Aspecte de formă

Prezenta contestație la executare este redactată și semnată de av. Corneliu-Liviu POPESCU, avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, în calitate de apărător ales al contestatorului, în temeiul Împuternicirii avocațiale nr. B-5064009/04.01.2020, emise în baza Contractului de asistență juridică nr. B-1659249/27.12.2019, fiind semnată și de contestator și de av. Flavia TEODOSIU (în calitate de apărător ales care îl va asista / reprezenta pe contestator în instanță), conține 12 (douăsprezece) file și este depusă, în 2 (două) exemplare (din care 1 pentru instanță și 1 pentru parchet), împreună cu împuternicirile avocațiale în original ale celor 2 (doi) apărători aleși, la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, prin registratură, astăzi, 06.01.2020.

**CONTESTATOR CONDMNAT DEȚINUT,
Nicolae-Liviu DRAGNEA**

(Penitenciarul București Rahova, 04.01.2020)

APĂRĂTORI ALEȘI

Av. Corneliu-Liviu POPESCU

(Penitenciarul București Rahova, 04.01.2020)

Av. Flavia TEODOSIU

(București, 05.01.2020)

